

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 20 nr. 1

januar 2008

Webcast med LaRouche:
torsdag den 17. januar kl. 19:00
www.larouchepac.com

EN BEDRE VERDEN

Håb er drivkraften i aktivt politisk arbejde. Håb om forandring. Håb om et bedre samfund. Håb om en bedre verden. Håb om en god og lysende fremtid for de kommende generationer og menneskeheden som helhed. Det står at læse i historiens vigtigste politiske dokument, Den amerikanske Forfatning, fra 1776: »Vi anser disse sandheder for selvindlysende, at alle mennesker er skabt lige, og at de af deres Skaber har fået visse umistelige rettigheder, heriblandt retten til liv, frihed og stræben efter lykke«. Uden håb og stræben efter lykke, synker vi ned i apati – samfundet går i stå, og civilisationen går i opløsning. Hvis vi altså ikke vækkes til dåd i tide.

Historien er desværre fuld af eksempler på, at vi skal helt ud til kanten af katastrofen, før vi vågner af vores tornerosesøvn. Dagligdagen har en dyb hypnotiserende effekt: Vækkeuret ringer, morgenmaden skal på bordet, ungerne skal i skole, motorvejens morgenkø skal overstås, arbejdets sure slid skal overleves, motorvejens eftermiddagskø skal gennemleves, aftensmaden skal købes og serveres, ungerne skal i seng, og tv-avisen skal ses, før øjenlågene klapper i. En evig trummerum. Det daglige bevis på, at alt er ved det gamle.

Men for millioner af amerikanske familier er hverdagen ikke længere, hvad den har været. Huset er sat på tvangsauktion, og naboen har lige mistet sit arbejde. Benzinpriserne kan mærkes på budgettet, og i supermarkedet skiftes prisskiltene på kød, brød og grønsager ud hver anden dag. En smertelig udvikling, som nu også gør livet endnu sværere for befolkningerne i Den tredje Verden. Og en virkelighed der hastigt er på vej til dagligdagens hypnotiserede søvngængere i lille Danmark.

Her i Prometheus har vi over de seneste måneder beskrevet den globale finanskrisen i alle dens grumme detaljer. Mange gange endda. Vore læsere kender dem forfra og bagfra. Om ikke ret længe vil de og alle andre danskere også kunne genkende dem i deres hverdag. Det bliver ikke rart. Det bliver faktisk langt værre, end de fleste overhovedet kan forestille sig.

Men her kommer Schiller Institutets allervigtigste rolle ind i billedet. Vi kan nemlig fremlægge de politiske løsninger, der kan bringe os sikkert gennem krisen. Det har vi arbejdet med i rigtigt mange år. Og derfor kan vi levere det håb, som forhindrer, at mennesker synker ned i fortvivlelse og håbløshed. Her i Danmark og i alle de lande og på alle de kontinenter, hvor Schiller Institutet i dag er repræsenteret og har politiske venner, vil vi stille os til rådighed som det samlingspunkt, der forener mennesker af god vilje i handling til gavn for det almene vel. Det vil der blive brug for i 2008.

GLOBALT KAOS OG FINANSKOLLAPS

Den **27. december** blev **Pakistans** fhv. premierminister og nuværende oppositionsleder **Benazir Bhutto** myrdet under et valg møde i hendes hjemby **Rawalpindi**. Det brutale mord har kastet landet ud i et politisk kaos på randen af borgerkrig. Men selv om de regionale og globale konsekvenser af et væbnet politisk opgør i atommagten Pakistan i sig selv må betegnes som et yderst skræmmende perspektiv, er situationen faktisk værre end som så.

I en pressemeddelelse den **2. januar** advarede den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** i usædvanligt skarpe vendinger imod at betragte de seneste ugers pludselige opblussen af alvorlige politiske konflikter rundt om på kloden som en række tilfældige »krisepunkter«, der alle har deres egne lokale årsager, og som derfor er opstået helt uafhængigt af hinanden. Virkeligheden er den stik modsatte. Derfor foreslog LaRouche, at der i det næste nummer af ugemagasinet *Executive Intelligence Review*, *Prometheus*' amerikanske samarbejdspartner, udformes et verdenskort, der med tydelige farver illustrerer, at der er tale om en samlet, global britisk kaosstrategi, og ikke tilfældige, uafhængige »krisepunkter«.

»Hvis man i sit hoved forsøger at beskrive hvert enkelt tilfælde, hvor en nation lige nu er på vej mod opløsning – **Kenya, Pakistan, Libanon, Bolivia, Thailand** – som »krisepunkter«, er man helt galt afmarcheret«, sagde LaRouche. »Kaos og politisk opløsning er **Det britiske Imperiums** strategi for, hvordan man kan »styre« sig gennem et finansielt sammenbrud, og hvordan man, ved at ødelægge alle de andre politiske spillere og blokere for enhver national debat og løsningsmodel, kan sikre sig, at man kommer sejrrigt ud på den anden side af et sådant slutspil.«

»Det er det, de gør på *verdensplan*«, sagde LaRouche. »Det er én samlet kaosstrategi. Og alle de kommentatorer og »eksperter«, som taler om »angloamerikanske destabiliseringer«, skulle klappe gællerne i. Hvem er det egentlig, **Dick Cheney** optræder som agent for? Hvem er det, **George Schultz** arbejder sammen med, og som udvalgte Cheney?«

»Det er Det britiske Imperium!«, sagde LaRouche og påpegede, at det britiske liberal-imperialistiske etablissemets primære talerør i **London**, ugemagasinet *The Economist*, allerede den **19. december**, få dage før det thailandske

parlamentsvalg, drog så direkte paralleller mellem Thailand og Pakistan, at den nyligt afsatte premierminister, **Thaksin Shinawatra**, kun kan tolke det som en direkte advarsel om, at han vil blive »Thailands Benazir Bhutto«, hvis han gør sig nogen som helst tanker om at vende hjem til den politiske scene i **Bangkok**.

LaRouche henviste også til situationen i **Afghanistan**, hvor præsident **Hamid Karzai** den **27. december** så sig nødsaget til at udvise den irske EU-diplomat **Michael Semple** og den britiske FN-diplomat **Mervyn Patterson**. De to havde kastet sig ud i spegede, uautoriserede »diplomatiske« affærer, der bl.a. inkluderede våbenleverancer til lokale **Taliban**-repræsentanter i **Musa Qala**. Ifølge *BBC* den **5. januar** beskrev anonyme kilder i den afghanske efterretningstjeneste de to »diplomaters« opførsel som en arrogant genoplivelse af de britiske politiske agents opførsel under »The Great Game« (stormagtsspillet om kontrollen over **Centralasien** i det **19. og 20. århundrede** –red.). EU's særlige ambassadør i **Kabul**, **Francesc Vendrell**, som havde autoriseret Michael Semples udstationering i **Helmand-provinsen**, indrømmede overfor *BBC*, at han faktisk ikke vidste, hvad Semple havde haft gang i. Han ville dog ikke svare på *BBC*'s spørgsmål om det kunne tænkes, at Semple (og Patterson) faktisk arbejdede for andre end EU (eksempelvis den britiske efterretningstjeneste **MI6** –red.)

I **Irak** har de britiske styrker med deres tilbagetrækning efterladt den sydlige provins omkring **Basra** i et kaos, der kan fremskynde opsplittningen af landet i tre autonome småstater. Og så er der den eksplosive situation i **Kenya**, hvor flere hundrede mennesker blev dræbt og mere end **250.000** sendt på flugt af de optøjer, der fulgte i kølvandet på parlamentsvalget den **27. december**. Kommer situationen ikke hurtigt under kontrol, truer et nyt folkemord, som det verden fulgte med rædsel i **1996-97** i **Rwanda** og **Burundi**, hvor mere en **1 million** mennesker mistede livet. En af de vigtigste politiske figurer bag kulisserne i **Kenya** er **lord David Steel af Aikwood**, der tilbragte en stor del af sin barndom i landet, som søn af en britisk missionær. Lord Steel har tætte kontakter til samtlige politiske fraktioner i både regeringen og oppositionen, og han har opbygget sig en offentlig profil som fortaler for »afrikansk demokrati«. Det har dog ikke forhindret ham i at pleje nære kontakter til **Tony**

Buckingham, grundlæggeren af **Executive Outcomes**, en af de mest berygtede hære af lejesoldater på det afrikanske kontinent. Lord Steel sad en årrække som bestyrelsesmedlem i Buckingham's **Heritage Oil and Gas Company**.

Hvad er så baggrunden for alle disse politiske manipulationer rundt om på kloden? Ifølge Lyndon LaRouche skal svaret findes i det sammenbrud af det globale finans- og betalingssystem, som for alvor tog fart i slutningen af **juli 2007**, da det internationale kreditmarked brød sammen under vægten af dårlige lån fra den amerikanske boligboble. Som det er fremgået af udtalelser fra den britiske centralbank, **Bank of England**, og adskillige artikler i den britiske finanspresse i de sidste dage af **2007**, har finansverdenen i **City of London** nu erkendt, at det globale finanssystem ikke står til at redde. Det er det, det hele drejer sig om.

Og den **2. januar**, den første arbejdsdag i **2008** – hyperinflationens år, som historiebøgerne sandsynligvis vil kalde det – leverede et ganske ubehageligt forvarsel om det, der er i vente: Prisen på guld steg med **3%** til **860 dollars per ounce**, det højeste niveau i historien (en rekord, der atter blev brudt de følgende dage). En tønne olie steg med **2%** og rundede for første gang nogensinde **100 dollars**. På varebørsen i Chicago steg hvede og andre landbrugsprodukter med **2-3%**. Den ledende indikator for industriproduktionen i **USA**, **ISM-indekset**, faldt »uventet« med **4%**, og det sendte aktierne på **Wall Street** ud i et kraftigt dyk. Og nedturen fortsatte den **4. januar**, da den officielle amerikanske arbejdsløshed steg til **5%**.

USA og resten af verden er med stormskridt på vej ind i en kombination af økonomisk stagnation og galoperende inflation, »stagflation«, den farligste af alle nationaløkonomiske processer!

For at gøre ondt værre var **2. januar** også første arbejdsdag for det nye sæt af aftaler, kaldet **Basel II**, der skal regulere den internationale bankverden i fremtiden. Ifølge de nye regler sænkes soliditetskravene til de enkelte banker, som i stedet underlægges rigide kreditvurderingskriterier, som vil være direkte bestemmende for den rente, man skal betale på det internationale bankkreditmarked. Men ak, systemet er i realiteten punkteret, før det overhovedet kom i gang. Alle de kreative gældsprodukter, **CDO'er** og **ABCP'er**, eller hvad de nu blev kaldt, som blev konstrueret ud fra de såkaldte »**subprime-lån**«, der skabte den amerikanske boligboble, var primært forbeholdt alle de store banker med de bedste kreditvurderinger, altså **AAA**. Derfor er det de største og de fineste storbanker, der er i de største vanskeligheder. Når årsregnskaberne for **2007** foreligger i slutningen af januar og begyndelsen af februar, kan en lang række af verdens største banker få meget svært ved at opfylde solvenskravene, og hvis de gør, vil de i stedet stå med så dårlig kreditvurdering, at de i realiteten er ude af branchen. Der er lagt op til et blodbad.

Situationens alvor blev understreget af det faktum, at verdens største bank, **Citigroup**, ifølge Prometheus' kilder i finansverdenen, ikke ville have overlevet årsskiftet, hvis den ikke havde modtaget et kapitalindsud fra **Abu Dhabi's** statslige investeringsfond på **7,5 mia. dollars** i slutningen af november, og det samme var tilfældet med verdens største investeringsselskab, **Merrill Lynch**, der også ville være krakket inden nytår, hvis ikke **Singapores** statsejede fond **Temasek** havde skudt **4,4 mia. dollars** ind i selskabet.

At verdens største banker er i gigantiske vanskeligheder er selvfølgelig bekymrende, men at de stadig er i vanskeligheder efter **Den amerikanske Føderalbank** og den europæiske centralbank, **ECB**, gennem fem måneder har hældt **flere hundrede milliarder af dollars** i friske kreditter ud til bankerne er direkte skræmmende. Den massive øgning af likviditeten har ikke haft nogen effekt, og i følge den britiske avis *The Daily Telegraph* den **23. december**, har centralbankerne kun kort tid til at komme op med en ny plan. **Professor Peter Spencer** fra **York Universitet** og cheføkonom i **ITEM Club** sagde til avisen: »De har stadig et par måneder, før det hele begynder at implodere. Situationen er meget ustabil, og tingene kan ske utrolig hurtigt. Jeg tror ikke, at centralbankerne kommer til at lave alt for alvorlige fejl, men gør de det, vil alt det her få **1929** til at ligne en tur i parken«.

Også den fhv. chef for Den amerikanske Føderalbank, **Alan Greenspan**, er ved at få alvorligt ondt i maven. Han burde ellers påtage sig broderparten af skylden for de problemer, han nu er så bekymret for. Det var nemlig hans rundhåndede rentepolitik gennem alle de **20 år**, han sad i sit embede, der lagde grunden til den finansboble, der nu brister. I et interview med den statsejede landsdækkende amerikanske radiostation **NPR** den **31. december**, sagde han bl.a.: »Jeg tror, at der vil ske et eller andet uforudset, som knækker os ... og jeg mener, at chancen er stigende, for vi er på vej ind på sårbare territorier.« Han fortsatte: »Det, jeg sigter mod, er, at vi befinder os i et vendepunkt, og at de ekstraordinære forbedringer i verdensøkonomien, der er sket over de seneste **15 år**, er forbigående, og de er nu ved at vende ... Så jeg tror hele processen nu vil gå den modsatte vej.« Greenspan indrømmede afslutningsvis, at hverken han eller de fleste andre økonomer har været særlig gode til at forudsige den økonomiske udvikling.

I **Storbritannien** fortalte finansminister **Alistair Darling** i et interview med *The Financial Times* den **3. januar**, at han hurtigst muligt vil udstyre det britiske finanstillsyn med større beføjelser til at overtage ledelsen af kriseramte banker. Belært af krisen omkring storbanken **Northern Rock**, hvor den britiske regering har måttet skyde over **250 mia. kroner** af skatteydernes penge ind for at afværge et krak, har både regeringen og **Bank of England**, under ledelse af **Mervyn King**, endelig indset, at det selv i den superliberale kapitalismes højborg, er nødvendigt med strengere kontrol over bankernes gøren og laden.

Men Darlings og Kings fælles redningsplan kommer overhovedet ikke til at fungere, advarede Lyndon LaRouche. Tabene kommer til at blive så store, og konsekvenserne så dramatiske, at der skal helt andre midler til. Derfor gentog LaRouche nødvendigheden af, at hvert land opstiller deres egne nationale »brandmure« for at beskytte banker og borgere imod den internationale krise. Samtidig haster det med at få gennemført det **Franklin D. Roosevelt**-inspirerede lovforslag til beskyttelse af både banker og husejere, som LaRouche har fremlagt i USA (se også *Prometheus sep.* '07). Bringes den amerikanske del af krisen under kontrol, vil det få effekt over hele kloden.

Men der må og skal også opbygges et helt nyt finans- og betalingssystem. Derfor har LaRouche gentaget sit forslag om, at USA samler **Kina**, **Rusland** og **Indien** bag sig i etableringen af en moderne udgave af efterkrigstidens finans- og valutasytem, det såkaldte **Bretton Woods-system**.

PRÆSIDENTVALGKAMP I GANG

Med de særlige opstillingsmøder i den lille midtvestlige delstat **Iowa** blev første fase af det amerikanske præsidentvalg **2008** skudt i gang den **3. januar**. På demokraternes side vandt senatoren fra nabostaten **Illinois**, **Barack Obama**, overraskende stort foran fhv. vicepræsidentkandidat **John Edward** med senator **Hillary Clinton** på tredjepladsen. Hos republikanerne vandt **Arkansas'** tidligere guvernør og fhv. baptistprædikant **Mike Huckabee** foran partifavoritten og mangelmillionæren **Mitt Romney** med senator **John McCain** og tv-skuespilleren **Fred Thompson** på en delt tredjeplads. **New Yorks** fhv. borgmester **Rudy Giuliani** endte langt nede i feltet med kun **3 procent** af stemmerne.

Med Hillary Clinton som eneste undtagelse, har ingen af kandidaterne forholdt sig til den igangværende krise, og derfor har den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** betegnet den hidtidige valgkamp som en farce. Eneste lyspunkt under kampagnen i Iowa var Clintons valgannoncer i de lokale tv-stationer, hvor hun opfordrede til en umiddelbar fastfrysning af alle tvangsauktioner.

Barack Obamas valgsejr fik danske medier og kommentatorer til at kamme over i begejstring over udsigten til nye ansigter på den amerikanske politiske scene i den kommende valgkamp. En forståelig reaktion efter **syv lange år** med **George W. Bush** i **Det hvide Hus**. Men man overser alle de blinkene politiske faresignaler. I sin nytårskommentar den **1. januar** i *The New York Times* reflekterede avisens faste politiske kommentator **Bob Herbert** over faren ved falske forhåbninger. Under overskriften »Stadig svimmel efter alle disse år«, lod han tankerne gå tilbage til årsskiftet **1967-68**, hvor man også havde et håb om, at det nye år ville bringe en ende på **Vietnam-krigens** mørke og åbne en ny og bedre politisk æra i USA's historie. Det gik helt, helt anderledes.

Allerede i slutningen af **januar 1968** afslørede **Nordvietnams** såkaldte »**Tet-offensiv**«, at USA slet ikke var så tæt på at vinde krigen, som præsident **Lyndon Johnson** havde fortalt befolkningen. Det blev begyndelsen til enden på hans drømme om genvalg. Ved primærvalget i **New Hampshire** den **12. marts** slog præsidenten med nød og næppe sin modkandidat **Eugene McCarthy**. Den **16. marts** annoncerede **Robert Kennedy** sit kandidatur, og den **31. marts** droppede Johnson helt ud af valget.

Den amerikanske befolkning, og ungdommen i særdeleshed, var euforisk. Et håb var tændt. Men euforien varede kun fire dage. Den **4. april** faldt borgerrettighedsforkæmperen **Martin Luther King** for en morders kugler i **Memphis, Tennessee**. I dagene der fulgte, stod den amerikanske hovedstad i flammer, og adskillige mennesker blev dræbt i det værste inferno, siden briterne brændte store dele af byen ned i **1814**.

Sent om aftenen den **5. juni** blev Robert Kennedy skudt i **Los Angeles**, umiddelbart efter at have vundet det afgørende primærvalg i **Californien**. Det fik det meste af en generation til at vende ryggen til samfundet. Og ifølge *The New York Times'* Bob Herbert har USA endnu ikke rejst sig efter den kugle, der dræbte R.F.K. Det er Lyndon LaRouche helt enig i. Og han deler også Herberts fornemmelse af, at

noget er under opsejling.

Allerede i **november 2007** advarede LaRouche om, at New York borgmester, mangelmillionæren **Michael Bloomberg**, var ved at blive kørt i stilling som »skygge kandidat« til det kommende præsidentvalg. De amerikanske medier havde ellers fremstillet den tidligere borgmester Rudy Giuliani som republikanernes mest sandsynlige modkandidat til Hillary Clinton. Men den forestilling holder ikke ved nærmere eftersyn, påpegede LaRouche. Med Giuliani's mange politiske lig i lasten er hans kampagne dømt til at kollapse, længe inden præsidentvalget for alvor kommer i gang. Derfor måtte hans kandidatur i virkeligheden være bølgebryder for en helt anden kandidat. Det skrev LaRouche den **10. november 2007**. Med Rudy Giuliani's sølle **3%** i Iowa er skiftet til »skygge kandidaten« rykket meget nærmere.

Men borgmester Michael Bloomberg skal ikke repræsentere republikanerne. Som forberedelse til kampagneprojektet skiftede han allerede den **19. juni 2007** sin officielle partitilknytning til republikanerne ud med en registrering som »uafhængig«. Han skal stille op som en »tværpolitisk« præsidentkandidat, der kan »samle den amerikanske befolkning« i en kaotisk og farlig tid. Det er i hvert fald den plan, som hegdefondsdirektør **Michael Steinhardt** præsenterede for **Al From**, partifunktionær fra **Det demokratiske Partis** konservative fløj, og andre udvalgte gæster under et privat middagsmøde den **2. august 2006**. Allerede under præsidentvalget i **2004** havde Steinhardt sammen en anden af demokraternes rige bidragsydere, finansmanden **Felix Rohatyn**, forsøgt at samle en »tværpolitisk« konservativ kampagne med republikaneren **John McCain** og demokratent **Joe Lieberman** som kandidater. Denne gang er det altså Michael Bloomberg, der skal være frontfigur. Han skal køres i stilling som **Wall Streets** bud på en »frelser« for en nation i dyb krise.

Sidste nyt: Søndag den **6. januar** bragte *The Washington Post* en stort opsat kronik af fhv. senator og demokratisk præsidentkandidat **George McGovern**, der i stærke vendinger krævede en rigsretssag imod præsident George Bush og vicepræsident Dick Cheney. Det har en anden fhv. demokratisk præsidentkandidat, nemlig LaRouche, krævet lige siden indledningen af krigen mod **Irak** i **2003**, og George McGovern indledte da også sin kronik med at beklage, at han har været alt for længe om at indse, at det er den eneste udvej for at gøre op med de ulykker, som Bush-administrationen har påført USA. Forklaringen er, ifølge McGovern selv, at han tilbage i **1972** holdt sig fra at støtte kravene om rigsretssag imod præsident **Richard Nixon** for dennes usædvanlige beskudte tricks under valgkampen. Denne gang har han, efter svære overvejelser, måttet træffe det modsatte valg.

WEBCAST MED LYNDON LAROCHE

Den **17. januar** kl. **19:00** dansk tid er der en webcast med **Lyndon LaRouche** fra **Washington** med titlen: »*Seks måneder inde i det største finanskrak i historien*«. Webcasten transmitteres »live« på internettet og kan ses og høres på **www.larouchepac.com**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, **www.schillerinstitut.dk**. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 *Egettryk*